

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 812/00

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2000 vo veci ústavnej sťažnosti E. K., bytom M. – L., a P. Ž., bytom P. H., P., zastúpených advokátom JUDr. J. H., B. B., proti uzneseniu Mestského zastupiteľstva v H. č. 10/2000 z 28. februára 2000, ktorým sa schválil Rokovací poriadok Mestského zastupiteľstva v H., a proti uzneseniu Mestského zastupiteľstva v H. zo 14. marca 2000, ktorým sa schválila neverejná časť rokovania Mestského zastupiteľstva v H., za účasti mesta H., takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť E. K. a P. Ž. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

E. K., bytom M. – L., a P. Ž., bytom P. H., P. (ďalej len „sťažovatelia“), v ústavnej sťažnosti z 15. mája 2000, ktorá došla Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) dňa 17. mája 2000, namietajú, že uznesením Mestského zastupiteľstva v H. (ďalej len „mestské zastupiteľstvo“) zo dňa 14. marca 2000, ktorým sa rozhodlo o neverejnosti časti zasadania mestského zastupiteľstva, došlo k porušeniu ich práv vyplývajúcich z čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 12 ods. 1 druhej vety v spojení s čl. 26 ústavy, čl. 13 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 26 ústavy, čl. 1 ústavy a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), teda k porušeniu práva na informácie a ich slobodné vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie.

Sťažovatelia ďalej namietajú porušenie svojich práv vyplývajúcich z citovaných ustanovení ústavy a Dohovoru aj uznesením č. 10/2000 zo dňa 28. februára 2000, ktorým mestské zastupiteľstvo schválilo Rokovací poriadok Mestského zastupiteľstva v H.

V podaní, ktoré došlo ústavnému súdu 17. mája 2000, bolo označené za účastníka konania Mestské zastupiteľstvo v H. Podaním, ktoré došlo ústavnému súdu 22. mája 2000, sťažovatelia označili za účastníka konania namiesto Mestského zastupiteľstva v H. mesto H., zastúpené primátorom mesta. Mestské zastupiteľstvo už za účastníka konania sťažovatelia nepovažovali so zreteľom na to, že toto zastupiteľstvo podľa § 24 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov nemá právnu subjektivitu.

Podľa čl. 127 ústavy rozhoduje ústavný súd „o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

V zmysle § 49 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavnú sťažnosť podať „fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím orgánu uvedeného v čl. 127 ústavy sa porušili jej základné práva alebo slobody občanov, a ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

Podľa § 51 zákona o ústavnom súde účastníkmi konania sú sťažovateľ a orgán štátnej správy alebo samosprávy, proti ktorému sťažnosť smeruje.

Z citovaných článkov ústavy a ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť musí smerovať proti orgánu štátnej správy alebo samosprávy, proti rozhodnutiu ktorého sťažnosť smeruje. Orgánmi obce (mesta), t. j. orgánmi územnej samosprávy sú starosta (primátor), obecná rada a obecné (mestské) zastupiteľstvo.

Sťažovatelia pôvodne podali ústavnú sťažnosť proti mestskému zastupiteľstvu, ale neskorším podaním z dôvodu, že mestské zastupiteľstvo nemá právnu subjektivitu, označili za druhého účastníka podľa § 24 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov mesto H.

Mesto H. však podľa čl. 127 ústavy a § 51 zákona o ústavnom súde nemôže byť druhým účastníkom v konaní o ústavných sťažnostiach, pretože mesto je právnickou osobou nielen podľa zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, ale aj podľa § 18 ods. 1 písm. c) Občianskeho zákonníka. Preto mesto nemožno považovať za orgán samosprávy, proti ktorému môže ústavná sťažnosť smerovať. To potvrdzuje aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (I. ÚS 50/96, I. ÚS 94/97).

Ak ústavná sťažnosť smeruje proti účastníkovi, ktorý nie je pasívne vecne legitimovaný podľa čl. 127 ústavy v spojení so zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, nemožno jeho sťažnosť prijať na ďalšie konanie, pretože táto sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Zjavnú neopodstatnenosť v tomto prípade treba vidieť nielen v tom, že druhý účastník je subjekt, ktorý ním nemôže byť podľa čl. 127 ústavy a § 49 v spojení s § 51 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení so zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, ale aj v tom, že iný subjekt, proti ktorému by ústavná sťažnosť smerovala, nebol označený. Preto ústavný súd nemá v tomto konaní ani možnosť vysloviť, akým konaním došlo k porušeniu základných práv a slobôd (§ 57 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a okrem toho nie je určený orgán, ktorý by bol v ďalšom konaní viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 57 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Týmto orgánom nemôže byť mesto ako jednotka územnej samosprávy.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.